

## Գ Ր Ա Կ Ա Ն

## “Յ Ո Յ Մ Ի Մ”,

✽ ✽

Կ'երգէ զըւարթ քընաբն հովտին մէջ հեռուն  
Ուր ծաղիկներ կը գեղեցիկնեն ափն առուին.  
Ու հոն ինչ փաղցր է կեանքն անմեղ ու սիրուն  
Մեծ կաղնիին տակ հինաւորաց զովագին:

Կը ծագի օրն ու կը մեռնի անվերջով.  
Համակ ոսկի երազանքներ զերգ ալիք  
Կ'օրորեն կուրն երջանկութեան, ու անով  
Կը նաւէ կեանքն առազաստով մ'առուցիկ:

Մեղանք մ'անշուշտ կ'այլազունէ լուրթ երկինն.  
Ու թուի ամպի պատառուածքէն՝ տըխրանոյշ  
Ասաղը բախտին խոժոռ հայեացք մը հովտին  
Կ'ուղղէ, իսկոյն ծածկելով բիբն իր քընքոյշ:

Կ'ողբամ ըզքեզ, երջանկութիւն, որ քացած  
Առազաստներդ ամբիժ՝ կ'երթաս երկիր նոր  
Ամայութեան մէջ կը ճգնիս, անձկայրեաց  
Համբոյրներուն անմեղութեան սըզաւոր:

Մրրիկն ահեղ ո՛հ կը փանցէ արմատէն  
Կաղնին հըսկայ, կաղնին վըսեմ, դարաւոր.  
Ու մոռացքին մէջ աննըւէ՛ր կը հեծեն  
Տըժգոյն սոսերն աստանդական ու մոլոր:

Եղճիկ ձեզի, նորափըթիթ ծաղիկներ,  
Բիւրեղին մէջն ականակիտ վըտակին  
Աւ չի՛ ժըպտիր, չի ցուրթ շինշ ղէ՛մք ձեր,  
Ձիւր կարօտողն հովիտն, առուն կը մաշին...

Ձի գուգ կ'երթաք արինահոս ձեր սըրտով  
Դաժան ճամբէ մ'որ փուշ ունի ձեզ համար,  
Ու կը ցողէք ամբիժ չիթեր արդ՝ լալով,  
Դարձին ժողվել մարգարիտներ անհամար:

Ու կ'երկարի դըմնէ ուղին անծանօթ...  
Ո՛հ լըռութիւն ամայութեան մէջ թափուր.  
Յառաջ ղէպի լեռներ անկոխ ու ժեռոտ  
Ուր չի կայ ծառ մ'հովանի, ալ զովաշուր:

Կիզող արփույն տակ այրած սիրտ ու քընար,  
Խայթող, անսիրտ մացառներու տակն անգամ  
Դիթ մ'հովանի չեն զըտներ... ո՛վ վըշտահար  
Դէմքեր ամբիժ, կարմիր վարդեր անթաւամ:

Անցաւորներ, չեմ՝ երաներ ձեր ուղին |ցող  
Ուսկից կ'երթաք կըքած, բայց սիրտ, աչք լաւ  
Դէպ՝ անծանօթը խոյացած կը թըռչին  
Դէպի յոյսեր, անտես շողեր թափանցող:

Ամայութեան մէջ ահաւոր, ո՛վ ընկեր  
Յուպ ըստփիչ, դուն ալ ձեռքէն պանդըխտին  
Խըլուած կ'երթաս, սըզով, խոցով կարեմէր...  
Յետին չարիքն է այս, ներէ՛, ո՛վ Երկին:

Կը հանգչի լուռ աստղերուն տակ լուսահեր  
Ոստանն ամբողջ. ու կ'օրորեն հոն հեռուն  
Ջեփիւնն աւ ամպ վերջայտոյս բեկորներ  
Որ կը ցընդին շաժանգաղին պէս այգուն:

Գիշեր, ըստուեր կ'երթենէկէն. ու արփին  
Ա չի ներկեր բոսոր՝ ծուէնները նըբբին.  
Կոյս հոգիները կ'աղօթեն լալագին...  
Յաւի բաժակն է կը զեղու դառնագին:

Ու կ'աղօթեն հեզամբրափ, անխըռով  
Անոց համար որ կը մեկնին սըզաւոր՝  
Սէր ու արցունք ծորարած անհուն ցաւերով՝  
Ուխտանըւէր դէպի տաճարն հեռաւոր:

Ու կ'աղօթեն սրտերն երկինք դիտելով՝  
Աչքերն երկիրը թըջելով. սէրն է այն  
Որ բիբրէն չիթ չիթ ծորած, ինչպէս ծով  
Ուր կեանքն ու մահ իրարմէ չեն զանազան:

Աւկայծ լոյսի շողերուն տակ կ'աղօթեն...  
Ու դալահար շուշաններու բաժակին  
Դիթերն ամբիժ քընարը լուռ կը բախեն,  
Լարերն անցշ կը թրթռան ղէպ՝ Աստղն «Յոյս իմ»:  
Հ. ԵՂՅԱՆ ՓԵՅԻՆԵԱՆ